

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoE/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314209090
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4314209090.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Advocate, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Máčaj, proti povinnej: Z. N. nar. XX. XX. XXXX, bytom A., V. A. XXX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, o vymoženie pohľadávky vo výške 1 223,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Levice z 27. mája 2016 č. k. 11Er/468/2014-59, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ a ako exekučný súd v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení platnom a účinnom v čase začatia exekúcie, ďalej len „Exekučný poriadok“) uznesením z 27. mája 2016 č. k. 11Er/468/2014-59 zamietol návrh povinnej na odklad exekúcie a ďalším výrokom zamietol aj návrh povinnej na zastavenie exekúcie.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 56 ods. 2, § 57 ods. 1, § 58 ods. 1 Exekučného, § 159 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 35, § 40 ods. 1, § 54b ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) a § 53 ods. 4 písm. r/ zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“).

3. V odôvodnení uznesenia súd poukázal na to, že na Okresnom súde Levice sa vedie exekučné konanie v prospech oprávneného o vymoženie 1 223,01 eura s príslušenstvom. Výkonom exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, PhD., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave. Exekučným titulom je právoplatný a vykonateľný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., v Bratislave č. k. SR 00880/12 zo dňa 14. 05. 2012.

4. Dňa 11. 08. 2014 bol exekučnému súdu doručený návrh povinnej na odklad exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. Ako dôvod na odklad exekúcie povinná uviedla, že rozhodcovská doložka, ktorá mala byť súčasťou úverovej zmluvy, nebola platne dohodnutá, čo má za následok neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda exekučný titul - rozhodcovský rozsudok č. k. SR 00880/12 z 14. 05. 2012 nie je platným exekučným titulom.

5. Povinná dňa 13. 08. 2014 doručila exekučnému súdu aj návrh na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, v ktorom uviedla, že

rozhodcovskou doložkou v znení spotrebiteľskej zmluvy (uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou) došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, pretože absenciou tejto doložky, by bol veriteľ povinný uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana (§ 84 a § 85 OSP), resp. spotrebiteľa (§ 87 písm. f/ OSP). Ďalej uviedla, že ide o zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom (oprávneným) a spotrebiteľom (povinnou), pretože oprávnený si priamo a autoritatívne v predformulovaných zmluvných podmienkach, prostredníctvom rozhodcovskej doložky, určil pre prípad vzniku sporu príslušnosť rozhodcovského súdu. Spotrebiteľ tak nemohol ovplyvniť výber rozhodcovského súdu ani výber rozhodcu. Uviedla, že rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd vydal rozhodnutie, ktoré sa stalo exekučným titulom je neplatná, pretože nespĺňa základné zákonné náležitosti vyžadované zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (účinný do 31. 12. 2014) v zmysle § 4 ods. 1 a 2 ZoRK. Na základe uvedených skutočností žiadala, aby exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

6. Oprávnený sa k návrhu povinnej na odklad exekúcie vyjadril dňa 04. 09. 2014, uvádzajúc, že rozhodcovská doložka bola uzavretá platne, pretože bola dohodnutá individuálne na základe rozhodcovskej zmluvy ako dokument na samostatnom liste papiera a nie so zmluvou o úvere, resp. spotrebiteľskou zmluvou (uzatvorenou medzi oprávneným a povinnou). K návrhu povinnej na zastavenie exekúcie oprávnený dňa 05. 12. 2014 poznamenal, že oprávnený dňa 24. 02. 2011 uzavrel s povinnou zmluvu o úvere č. 403700583, na základe ktorej bol povinnej poskytnutý úver na výkon povolania. Povinná v zmluve o úvere uviedla a aj osobitne podpísala, že poskytované peňažné prostriedky sú na tento účel, a preto treba chrániť dobrú vieru veriteľa, pretože v zmysle bodu 2 všeobecných podmienok povinná podpisom zmluvy potvrdila, že informácie, ktoré poskytla oprávnenému sú pravdivé. Oprávnený je tak názoru, že návrh povinnej na odklad exekúcie a návrh povinnej na zastavenie exekúcie treba zamietnuť.

7. Exekučný súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že Okresný súd Levice dňa 02. 06. 2014 výkonom exekúcie (EX 6080/14) poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučné konanie začalo 15. 02. 2014 na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu, ktorým je právoplatný a vykonateľný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., v Bratislave, č. k. SR 00880/12 z 14. 05. 2012. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že oprávnený s povinnou dňa 24. 02. 2011 uzatvoril zmluvu o úvere č. 403700583, na základe ktorej povinnej poskytol úver v sume 700 eur a povinná sa ho zaviazala zaplatiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 620 eur, t. j. celkovo 1 320 eur v 12 mesačných splátkach po 110 eur. Povinná v zmluve prehlásila, že finančné prostriedky od oprávneného jej budú poskytnuté na výkon povolania. Oprávnený a povinná si svoj záväzkový vzťah (zmluvu o úvere) zabezpečili zmenkou vystavenou dňa 24. 02. 2011. Keďže si povinná svoju povinnosť nespĺnila, oprávnený podal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie. Povinná dňa 11. 08. 2014 podala na exekučný súd návrh na odklad exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku a dňa 13. 08. 2014 návrh na zastavenie exekúcie v zmysle §57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku. Dôvodom, na základe ktorého sa domáhala povinná odkladu exekúcie a jej následného zastavenia bola skutočnosť, že rozhodcovská doložka, ktorá mala byť súčasťou úverovej zmluvy, nebola platne dohodnutá, čo má za následok neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda exekučný titul - rozhodcovský rozsudok č. k. SR 00880/12 z 14. 05. 2012 nie je platným exekučným titulom.

8. Vychádzajúc z uvedeného mal prvoinštančný súd za to, že návrh povinnej na odklad exekúcie ako aj návrh na zastavenie exekúcie je potrebné zamietnuť. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že účastníci konania sa v zmysle rozhodcovskej zmluvy dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcej túto úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú zmluvu uzatvorenú medzi oprávneným a povinnou dňa 24. 02. 2011 oprávnený predložil na výzvu súdu 13. 05. 2014, pričom je riadne podpísaná povinnou.

9. V súvislosti s rozhodcovskou doložkou uviedol, že v danom prípade povinná s oprávneným dňa 24. 02. 2011 uzavrela samostatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá spĺňa podstatné náležitosti v zmysle § 3 a 4 ZoRK, a to, že má písomnú formu, je riadne podpísaná povinnou a oprávnenou osobou a rovnako je v nej vymedzený rozsah a druh sporov, ktoré sa majú v rozhodcovskom konaní rozhodnúť. Zdôraznil, že mu nie je známa ani skutočnosť, že by povinná namietla neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej

zmluvy ešte počas rozhodcovského konania, alebo že by sa po už vydanom rozhodcovskom rozsudku domáhala jeho zrušenia na všeobecnom súde na základe podanej žaloby v zmysle § 40 ods. 1, písm. c/ a d/ ZoRK.

10. Vzhľadom na to, že povinná nepreukázala, že by došlo k neplatne uzavretej rozhodcovskej zmluve a ani súd nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by mal povoliť odklad exekúcie a následne ju zastaviť, návrh povinnej na odklad exekúcie a návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol.

11. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie povinná, žiadajúc odvolací súd, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo alternatívne, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej návrhu vyhovie. Odvolanie odôvodnila s poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP. Namietala, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pre ktoré exekučný súd zamietol návrh povinnej na odklad a na zastavenie exekúcie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa exekučný súd vysporiadal s právnou argumentáciou povinnej týkajúcou sa neprijateľnosti zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) v spotrebiteľskej zmluve. V odôvodnení sa súd venoval len tomu, že rozhodcovská doložka uzatvorená vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy napĺňa všetky zákonné predpoklady podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, avšak povinná poukazovala na neplatnosť rozhodcovskej doložky s odkazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka chrániace spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami dodávateľa v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Prvoinštančný súd sa uvedeným vôbec nezaoberal a neuviedol ani to, prečo rozhodcovská doložka uzatvorená vo forme rozhodcovskej zmluvy nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dojednaná rozhodcovská doložka napĺňa priamo definíciu neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v § 53 ods. 4 písm. r/ OZ. Poukázala na to, že spotrebiteľ má možnosť voľby komu predloží prípadný právny spor zo zmluvy o úvere len vtedy, keď by sa sám dožadoval ochrany svojich práv podaním žaloby na súde alebo rozhodcovskom súde. V prípade, kedy začiatok konania iniciuje oprávnený, spotrebiteľ nemá možnosť voľby a v prípade podania žaloby na rozhodcovský súd musí túto voľbu rešpektovať a o spore rozhodne rozhodca, ktoré si autoritatívne vybral oprávnený. Zdôraznila, že ide o rozhodcovskú doložku, ktorá sa javí ako alternatívna, avšak ide len o formálnu možnosť výberu. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer medzi právami dodávateľa a spotrebiteľa v neprospech spotrebiteľa, a teda je potrebné ju považovať za neprijateľnú. Zdôraznila, že rozhodcovské súdy rozhodujú v prospech nebankových spoločností aj napriek tomu, že bolo opakovane všeobecnými súdmi poukázané na to, že rozhodcovské rozsudky sú v rozpore so zákonom. Oprávnený ako dodávateľ predložil pri podpise zmluvy povinnej samostatnú formulárovú rozhodcovskú zmluvu bez akéhokoľvek vysvetlenia a informovania spotrebiteľa. Poznamenala, že ak sa exekučný súd nestotožní s argumentáciou povinnej, je potrebné posúdiť rozhodcovskú doložku ako právny úkon, ktorý obchádza zákon a v tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 16/95 z 24. mája 1995.

12. S poukazom na uvedené je rozhodcovská doložka uzavretá medzi povinnou a oprávneným neprijateľnou podmienkou s odkazom na § 53 ods. 4 písm. r/ OZ. Zdôraznila, že súd musí na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve prihliadať ex offico. V konaní pred rozhodcovským súdom má spotrebiteľ v porovnaní s konaním pred všeobecným súdom zhoršené svoje postavenie. Rozhodcovské konanie je spojené aj s vyššími poplatkami, od ktorých spotrebiteľ nie je oslobodený. V prípade ústneho pojednávania sa toto nekoná v mieste bydliska spotrebiteľa. Nepomer v právach spočíva aj v tom, že výber rozhodcovského súdu je výlučne na vôli dodávateľa, ktorý si ho určil už v rozhodcovskej zmluve. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci nebola platne individuálne dojednaná tak, ako to predpokladá § 53 ods. 2 OZ. Hoci bola rozhodcovská doložka uzatvorená vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy, avšak táto bola celá predformulovaná dodávateľom a spotrebiteľovi bola predložená spolu s úverovou zmluvou na podpis. Rozhodcovská zmluva mala vopred vpísaný text, do ktorého bolo možné doplniť len číslo úverovej zmluvy, ku ktorej sa viaže. Zmluvu za dodávateľa uzavrel finančný agent, ktorý povinnú nepoučil o tom, aké právne dôsledky pre ňu bude mať podpísanie rozhodcovskej zmluvy. Vzhľadom k týmto skutočnostiam nemožno posudzovať rozhodcovskú zmluvu za individuálne dojednanú. Do pozornosti odvolacieho súdu dala aj Smernicu Rady 93/13 EHS, konkrétne čl. 3 bod 2.

13. Povinná poukázala aj na § 57 ods. 1 písm. // Exekučného poriadku. Konštatovala, že exekučné konanie prebieha na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorým bola povinná zaviazaná na uhradenie dlžnej sumy, ktorá pozostáva z úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru spotrebiteľovi. Povinnej bol poskytnutý úver vo výške 700 eur pri ročnom úroku viac ako 96 %. Takéto dojednanie odplaty je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ absolútne neplatné. Úverová zmluva navyše neobsahuje

údaj o RPMN, preto je v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov bezúročná a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené dôvody má za preukázané, že výkon predmetnej exekúcie je výkonom exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetného zmluvného vzťahu mal exekučný súd ex offa posúdiť neprijateľnosť predmetnej exekúcie a túto mal zastaviť.

14. K odvolaniu povinnej sa písomne vyjadril oprávnený, ktorý uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Odmietol posudzovanie povinnej ako spotrebiteľa, čo vyplýva z úverovej zmluvy, že jej bol úver poskytnutý na účel povolania. V tomto smere poukázal na § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. To, na čo bol povinnej poskytnutý úver skutočne použitý, oprávnený ďalej neskúma. Povinná nemá ani povinnosť o tejto skutočnosti oprávneného ako veriteľa informovať a toto preukazovať. Zdôraznil, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Povinná vstúpila do právneho vzťahu s oprávneným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. V tomto smere poukázal na dodatok k zmluve o úvere z 24. 02. 2011, ktorým povinná vyhlásila, že peňažné prostriedky vo výške 700 eur použije na „nákup výpočt. techniky za účelom výkonu povolania“. Povinná svoje vyhlásenie sama vlastnoručne spísala a následne k nemu pripojila svoj podpis na znak súhlasu. Na podporu uvedeného poukázal na Stanovisko NBS z 04. 08. 2017, kde NBS posúdila predmetnú zmluvu o úvere a dospela k záveru, že ju nemožno podriaďiť pod režim spotrebiteľských úverov. Oprávnený má preto za to, že analogicky možno predmetné stanovisko NBS aplikovať aj na prípad zmluvy o úvere.

15. Zdôraznil, že niet pochybností o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom, spĺňajú požiadavku spotrebiteľského právneho vzťahu. Pokiaľ je ale predmetom tohto vzťahu účelovo poskytnutý úver a túto účelovosť žiadny z účastníkov vzťahu nespochybnil, potom vzhľadom na § 2 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o spotrebiteľský úver a na tieto úverové zmluvy nemožno citovaný právny predpis aplikovať. Úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru a ochrana spotrebiteľa sa na tieto úvery (druhy zmlúv) nevzťahuje.

16. V nadväznosti na námietky povinnej, že rozhodcovská doložka je výhradnou rozhodcovskou doložkou, ktorá nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v prospech spotrebiteľa uviedol, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinnou je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, pretože umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Rozhodcovská zmluva teda nevyžaduje od povinnej, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle článku II - predmet zmluvy rozhodcovskej zmluvy v bode 1 sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetnej zmluvy o úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z toho vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu a povinná sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd.

17. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak oprávnený popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z § 4 ods. 2 písm. r/ zákona č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, ako aj aktuálne účinného § 9 ods. 2 písm. v/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 394/2011 Z. z., ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov, ako aj zo súdnej judikatúry a odbornej literatúry.

18. Uzavretie zmluvy o úvere nebolo podmienené uzavretím rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva ako dokument na samostatnom liste papiera môže, ale nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou o úvere. V prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (tzv. nevýhradná rozhodcovská

zmluva). V prípade, že rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. Považoval za logické, že pokiaľ by dlžník po uzavretí zmluvy túto porušil, bude to veriteľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská zmluva) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská zmluva výhradná). Následky tohto kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. V predmetnej veci teda ide o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku.

19. Medzi oprávneným a povinnou bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Zároveň poukázal na to, že povinná svojím podpisom z 24. 02. 2011 vyhlásila, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bola pred uzatvorením zmluvy osobitne poučená o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasila s jej uzavretím. Záverom poukázal na § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom Stály rozhodcovský súd povinnej riadne doručil všetky písomnosti - Oznámenie o podanom návrhu na začatie rozhodcovského konania, Výzvy na žalobnú odpoveď- spolu s Výzvou na vyjadrenie sa k návrhu na začatie rozhodcovského konania riadne, ku ktorým mala povinná možnosť sa vyjadriť.

20. K vyjadreniu oprávneného k odvolaniu povinnej sa písomne vyjadrila povinná, ktorá uviedla, že nesúhlasí s tvrdením, že zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa Občianskeho zákonníka. Zdôraznila, že predmetná zmluva obsahuje všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, pričom ide o zmluvu formulárovú, ktorú veriteľ používa dlhodobo vo vzťahu k neurčitému počtu spotrebiteľov, ktorej obsah spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť. Navyše dodávateľ nedodríava svoju povinnosť podľa predpisov o ochrane spotrebiteľov poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred uzatvorením zmluvy o úvere, neinformuje ho ani o tom, aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré vyplní sám zástupca oprávneného a následne ich predloží spotrebiteľovi na podpis bez poučenia. Opätovne poukázala na to, že ide o formulárovú, vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Vzhľadom na znenie zmluvy o úvere, znenie Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a z dôvodu neprehľadnosti a nedodržania zákonom stanovených náležitostí zmluvy o úvere, povinná ustanoveniam zmluvy o úvere, bez príslušného vzdelania, popri prípade skúseností nemohla rozumieť a vyčítať z nej všetky pre ňu plynúce následky. Tvrdenia oprávneného, že povinnej boli poskytnuté finančné prostriedky na účel výkonu povolania je zavádzajúce a účelové. Je bežnou praxou oprávneného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť spotrebiteľa ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné, účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o osobitný podpis povinnej, táto ako spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, čo zaškrtnutie tohto políčka znamená a spôsobuje a rovnako nemá vedomosť, aké právne následky pre ňu môže mať prípadné podpísanie oprávneným predformulovaného dodatku týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov. Podpis povinnej sa nachádza pod časťou zmluvy, v ktorej sú uvedené podstatné údaje o výške úveru, výške odplaty a osobné údaje oprávneného, ktoré tvoria vrchnú polovicu zmluvy o úvere. Povinná nebola nijakým spôsobom upozornená na to, že mandatár oprávneného za ňu zaškrtnol pole vyjadrujúce účel použitia prijatých finančných prostriedkov. Zdôraznila, že súdy pri posudzovaní obdobných zmlúv posúdili tieto úverové vzťahy ako spotrebiteľské. Poukázala aj na aplikáciu § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

21. K rozhodcovskej zmluve uviedla, že uzatvorením rozhodcovskej zmluvy k predmetnej zmluve o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia povinnej v postavení spotrebiteľa, resp. k vzniku hrubého nepomeru v právach medzi oprávneným a povinnou zo zmluvy o úvere. Poukázala na to, že oprávnený má emeritný záujem na tom, aby spor prejednal rozhodcovský súd. Zdôraznila, že alternatívna formulácia rozhodcovskej doložky je len formálna. Uzavretím rozhodcovskej doložky si jednoznačne povinná zhoršila svoje zmluvné postavenie. Nesúhlasí s tvrdením oprávneného, že si zmluvné postavenie nezhoršila. Poukázala na to, že rozhodcovské konanie sa nevykonáva v mieste bydliska spotrebiteľa a je viac zaťažené súdnymi poplatkami. S poukazom na uvedené je rozhodcovská zmluva neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za individuálne dojednanú tak, ako to vyžaduje § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Do pozornosti odvolacieho súdu dala uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 21XCdo/8/2016-87 z 22. 02. 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.

2CoE/190/2014 z 30. 09. 2014, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4CoE/89/2014 z 29. 04. 2015, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoE/133/2016 27. 04. 2016, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2CoE/77/2015 z 20. 02. 2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/882/2015 z 29. 03. 2016, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/326/2010 z 09. 08. 2011, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1CoE/309/2014, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2CoE/253/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/812/2015-117 z 10. 11. 2016, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 16CoE/77/2015 z 28. 10. 2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7CoE/104/2015-32 z 28. 08. 2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/404/2015 z 17. 06. 2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoE/86/2014 z 30. 04. 2014, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26CoE/106/2016 z 30. 04. 2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 15CoE/238/2015-46 z 10. 12. 2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/245/2015-56 z 11. 11. 2015, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoE/135/2015 z 09. 09. 2015 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23CoE/338/2015 z 26. 01. 2016. Na základe neplatného právneho aktu - rozhodcovskej doložky, nemohla byť daná právomoc na rozhodnutie sporu rozhodcovským súdom, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, ktorý je v predmetnej veci exekučným titulom. Vzhľadom k tomu zotrvala na návrhu, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. K vyjadreniu povinnej k vyjadreniu oprávneného z 23. 07. 2018 sa písomne vyjadril oprávnený, ktorý uviedol, že listinné dôkazy, ktoré boli v tomto konaní predložené zreteľne preukazujú existenciu účelu, na ktorý boli peňažné prostriedky oprávneným povinnej poskytnuté a použité, pričom účel použitia peňažných prostriedkov je navyše bližšie konkretizovaný v Dodatku k zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne bol následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma. Povinná ako dlžník nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazovala skutočné použitie finančných prostriedkov. Pokiaľ by sa odvolací súd priklonil k argumentácii povinnej, poukázal na odlišné stanovisko sudcu T. C. k rozhodnutiu senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 572/2017 z 20. septembra 2017, odlišné stanovisko sudcu V. C. k nálezu sp. zn. I. ÚS 547/2012 a odlišné stanovisko sudcu V. C. I. ÚS 414/2014 z 13. augusta 2014.

23. Konštatoval, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, avšak aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Je potrebné klásť dôraz na skutočnosť, že povinná uzavrela zmluvu o úvere dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku, vo vlastnoručne podpísanom znení.

24. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie povinnej smerujúce proti uzneseniu Okresného súdu Levice z 27. mája 2016 č. k. 11Er/468/2014-59 je dôvodné, a preto napadnuté uznesenie s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Odvolací súd preskúmaním súdneho spisu zistil, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie vo forme zápisnice zo dňa 15. 02. 2014 pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Exekútorského úradu: Záhradnícka 60, Bratislava v neprospech povinnej o vymoženie pohľadávky vo výške 1 223,01 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, sp. zn. 00880/12 z 14. 05. 2012, právoplatný 28. 05. 2012 a vykonateľný 31. 05. 2012. Exekučným titulom bola povinnej (žalovanej) uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému (žalobcovi) sumu 1 223,01 eura, spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 223,01 eura od 09. 11. 2011 do zaplatenia, zákonným úrokom vo

výške 6 % ročne zo sumy 1 223,01 eura od 04. 01. 2012 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 321,93 eura, to všetko v mesačných splátkach vo výške 120 eur splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci na účet žalobcu s tým, že prvá splátka sa stáva splatnou k poslednému dňu v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, až do úplného zaplataenia dlhu, a to pod následkom straty výhody splátok a výkonu rozhodnutia v prípade nezaplataenia čo i len jednej splátky riadne a včas.

26. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

27. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

28. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

29. Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

30. Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

31. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

32. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

33. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

34. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

35. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec pres ne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

36. Podľa § 234 ods. 1 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

37. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

38. Vychádzajúc z Exekučného poriadku pre začatie exekúcie, ako aj na jej ďalší postup, musia byť splnené zákonom stanovené podmienky, a to jednak procesného charakteru, ako i hmotnoprávne. Procesnými podmienkami exekúcie sú spôsobilí účastníci, právomoc a príslušnosť súdu, ako i spôsobilý návrh a listina, o ktorej oprávnený tvrdí, že je vykonateľným exekučným titulom. Všetky ostatné predpoklady exekúcie sú predpokladmi hmotnoprávnymi (materiálnymi), ktorých nedostatok síce nebráni začatiu a pokračovaniu exekučného konania, ale bráni prípustnosti samotnej exekúcie. Keďže z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva pre exekučný súd povinnosť pri rozhodovaní o udelení poverenia preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom, s ohľadom na vyššie uvedené je preto povinný už v tejto fáze konania prihliadať na to, či sú tu dôvody neprípustnosti exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. V prípade, že ich zistí, musí žiadosť na udelenie poverenia zamietnuť.

39. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany sporu) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné.

40. Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd skúmal, či konanie v predmetnej veci takouto vadou netrpí. Osobitne sa zamerlal na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom, pod ktorou treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

41. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

42. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Aj rozhodnutie formou uznesenia (ak nejde o rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval alebo o uznesenie, ktoré sa týka vedenia konania) musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

43. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

44. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania oprávneného dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vady v zmysle § 389 písm. b/ a c/ CSP, a teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia.

45. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie povinnej je podané dôvodne, keďže súd prvej inštancie nesprávne zamietol návrh povinnej na odklad a na zastavenie exekúcie. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnuté rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie absolútne opomenul prihliadnúť na skutočnosť, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný v súvislosti s neplnením si povinnosti povinnej zo spotrebiteľskej zmluvy.

46. Odvolací súd preskúmajúc napadnuté uznesenie zistil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď sa nezaoberal posúdením platnosti rozhodcovskej zmluvy, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, pričom nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, čím založil nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacím súdom, a preto je jeho rozhodnutie nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, v rozpore so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku nedostatku dôvodov alebo jeho nezrozumiteľnosti je vždy dôvodom na zrušenie takéhoto rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť dostatočne odôvodnený a dôvody musia byť jasné a presvedčivé. Výrok, ktorý nemá svoj obsah v odôvodnení, nemožno za taký považovať. Nedostatok tohto obsahu sa môže prejavovať v nezrozumiteľnosti a tým aj nepreskúmateľnosti dôvodov, prípadne nedostatku dôvodov, čo nedáva podklad pre výrok. Pritom nie je rozhodujúce, že výrok by bol pri správnom odôvodnení správny. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces.

47. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti návrhu povinnej na odklad a na zastavenie exekúcie primárne skúmal, či táto osvedčila dôvodnosť takéhoto návrhu, pričom ako dôvod zamietnutia exekučný súd uviedol neunesenie dôkazného bremena ohľadom preukázania existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Zároveň konštatoval, že rozhodcovská doložka bola dojednaná platne, pretože bola podpísaná povinnou a bola uzavretá na samostatnej listine, ktorá spĺňa zákonné náležitosti vyplývajúce z § 3 a 4 Zákona o rozhodcovskom konaní. Zdôraznil tiež, že povinná nenamietala neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy počas rozhodcovského konania, alebo že by sa po

vydanom rozhodcovskom rozsudku domáhala jeho zrušenia na všeobecnom súde na základe podanej žaloby podľa § 40 ods. 1 písm. c/ a d/ Zákona o rozhodcovskom konaní. Návrhy povinnej zamietol z dôvodu, že povinná nepreukázala, že by bola neplatne uzavretá rozhodcovská zmluva a ani exekučný súd nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by mal povoliť odklad exekúcie a následne ju zastaviť.

48. V tomto smere odvolací súd vytýka súdu prvej inštancie, že sa dostatočne nezaoberal okolnosťami, ktoré je nevyhnutné pri exekučnom titule, ktorým je rozhodcovský rozsudok, vždy posudzovať. Súd prvej inštancie sa takýmto spôsobom dopustil vady konania, ktorá má nielenže za následok nesprávne právne posúdenie veci, ale aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces, keďže sa nedostatočne zaoberal podstatnou skutočnosťou, a to či vôbec mohol Stály rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom v Bratislave vec preskúmať, teda či bola založená jeho právomoc na základe platne dojednanej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Uvedené odvolací súd považuje za taký nedostatok v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorý je potrebné v ďalšom konaní odstrániť tým, že súd prvej inštancie ako exekučný súd opätovne vec preskúma, zamerajúc sa pritom na rozhodcovskú zmluvu a spôsob jej dojednania s tým, či takto dojednaná rozhodcovská zmluva mohla vôbec založiť právomoc vyššie uvedeného stáleho rozhodcovského súdu, a teda či exekučný titul spĺňa všetky znaky formálnej a materiálnej vykonateľnosti.

49. V tomto smere je potrebné dodať, že rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul. Exekučný súd je už v štádiu tohto posudzovania povinný ex offa skúmať, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok, je exekučný súd - tak v prípade rozsudku všeobecného súdu, ako aj v prípade rozsudku rozhodcovského súdu - povinný skúmať, či ide o rozsudok vykonateľný (§ 39 ods. 2 a § 41 Exekučného poriadku); v rámci toho exekučný súd skúma, či rozsudok vydal orgán s právomocou vydať takýto rozsudok (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/225/2011 zo dňa 11. 12. 2012).

50. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. v tomto prípade platnej) rozhodcovskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3Cdo/122/2011).

51. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6Cdo/1/2012). V danej veci súdy konajú v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretujú a aplikujú, ich úvahy vychádzajúce z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne.

52. Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom

súde, je tu irelevantná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13. 10. 2011). V nadväznosti na uvedené je treba poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 sp. zn. 3Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

53. V exekučnom konaní je možno nútene vykonať vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Taktiež možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí, napr. na podklade rozsudkov rozhodcovských súdov. Súd v zásade postupom podľa § 44 ods. 2 EP nepreskúma vecnú správnosť exekučných titulov, pretože by sa tým nezákonným spôsobom fakticky rozširovala pôsobnosť opravných konaní, ktorých účelom je v rámci nachádzajúceho konania preskúmať možné vecné pochybenie príslušného orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa, kedy všeobecný súd, ale aj iný povolaný orgán, ktorý rozhoduje právnu vec spotrebiteľského charakteru, musí z úradnej povinnosti prihliadať na všetky aspekty nedovolenosti, resp. neprijateľnosti praktík, ktoré znevýhodňujú spotrebiteľa. V najširšom zmysle je potrebné považovať za takúto zákonnú úpravu príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré okrem iného vymedzujú charakteristiku spotrebiteľského právneho vzťahu a demonštratívny výpočet charakteristických neprijateľných zmluvných podmienok, na neprijateľnosť ktorých (neplatnosť) prihliada súd z úradnej povinnosti vždy vtedy, keď mu to zákon umožňuje. Exekučný súd pritom nemôže byť obmedzený pri posudzovaní uvedených nedostatkov izolovane, iba čo do objektívne nemožného, právom nedovoleného plnenia, poprípade plnenia, ktoré odporuje dobrým mravom, výroku rozhodnutia samotného, ale pre naplnenie cieľov aproximačných právnych nástrojov Európskej únie (Smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993) a postupom v súlade so zákonom sa vyžaduje, aby toto posudzovanie prekročilo rámec skúmania len formálnej stránky právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku. Z preskúmvanej pôsobnosti exekučného súdu v tomto prípade nemôže byť vylúčená vecná správnosť rozhodcovského rozsudku (vo veciach, na ktoré musí príslušný orgán reagovať z úradnej povinnosti, pričom do skúmania vecnej správnosti patrí aj posudzovanie existencie právomoci orgánu konať a rozhodnúť), pretože len tak môže byť naplnený účel, cieľ ochrany spotrebiteľa pred nekalými praktikami dodávateľov - podnikateľov v situácii, kedy bola deklarovaná povinnosť spotrebiteľa v rozhodnutí rozhodcovského súdu, ktorému je možné zjavne vyčítať nedôslednosť pri zákonnej ochrane spotrebiteľa.

54. Je potrebné mať na zreteli, že predpokladom materiálnej a formálnej vykonateľnosti akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom je, že takéto rozhodnutie vznikne pred orgánom, ktorý koná a rozhoduje v súlade so svojou právomocou a podľa vopred stanovených pravidiel. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení a má spravidla na výber buď zmluvu vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať so všetkými formulárovými klauzulami alebo ju odmietnuť. Súd prvej inštancie sa musí ex offo zaoberať tým, či spotrebiteľ mal reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy a následne posúdiť, či takéto dojednanie doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené zastáva názor, že nemožno založiť právomoc rozhodcovského súdu na základe neplatnej rozhodcovskej doložky. Ak nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, je potrebné dospieť k záveru, že rozhodnutie vydal orgán, ktorý nemal vo veci právomoc konať, preto ak dané rozhodnutie síce existuje kauzálné, je normatívne nezáväzná a exekučne nevykonateľná.

55. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal okolnosťami uzavretia zmluvy o úvere a najmä rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala podľa oprávneného založiť právomoc rozhodcovského súdu. Bez ďalšieho vychádzajúc pritom prísne formálne zo zákonnej dikcie § 3 a 4 Zákona o rozhodcovskom konaní konštatoval splnenie všetkých zákonných predpokladov platnosti rozhodcovskej doložky. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že je potrebné sa zaoberať celým procesom uzavretia rozhodcovskej zmluvy, skúmať, či oprávnený preukázal, že bola rozhodcovská zmluva individuálne dojednaná, či bol spotrebiteľ riadne poučený o význame a následkoch rozhodcovského konania. Rovnako tak sa nezaoberal tým, či formulácia rozhodcovskej doložky, ktorá pripúšťa možnosť okrem konania na rozhodcovskom súde aj konanie pred všeobecným súdom SR je

skutočná, alebo ide len o formálnu možnosť s úmyslom navodiť dojem, že je zachovaná rovnováha v právach a povinnostiach medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola dojednaná písomne a na samostatnej listine ešte bez ďalšieho neznamena, že je platná. Za účelom zistenia platnosti rozhodcovskej doložky, ktorá bola dojednaná v spotrebiteľskom vzťahu je potrebné sa primárne zaoberať tým, či nespôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa.

56. Prvoinštančný súd sa podľa odvolacieho súdu nedostatočne sústredil na posúdenie, či dlžník (povinná) vstúpila do záväzkového vzťahu s veriteľom (oprávneným) ako spotrebiteľ alebo či jej bol úver poskytnutý na výkon podnikateľskej činnosti, resp. na výkon jej povolania. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že sa súdy, či už prvoinštančné alebo odvolacie, opakovane zaoberajú tým, akým spôsobom oprávnený pristupuje k vypisovaniu vopred naformulovaných zmlúv, konkrétne pokiaľ ide o zaškrtnutie políčka, že úver poskytnutý na výkon povolania povinnej. Nemožno v tejto súvislosti opomíňať § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého platí, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Vzhľadom na to exekučný súd opätovne uvedené posúdi. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní opätovné rozhodnúť o návrhoch povinnej na odklad exekúcie a na jej zastavenie, pričom sa znovu zameria na posúdenie platného dojednania rozhodcovskej doložky v rozhodcovskej zmluve, pričom bude v zmysle vyššie uvedeného skúmať okolnosti jej uzavretia, splnenie si informačnej povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, vyhodnotí či spĺňa podmienky neprijateľnej zmluvnej podmienky z dôvodu hrubej nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Exekučný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu svoje nové rozhodnutie riadne odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP tak, aby spĺňalo podmienky presvedčivosti a bolo preskúmateľné aj v prípadnom odvolacom konaní.

57. Keďže sa súd prvej inštancie vyššie uvedenými skutočnosťami nezaoberal, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil v súlade s ustanovením § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude posúdiť, či existujú okolnosti odôvodňujúce záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc vo veci konať a následne posúdiť, či nie je dôvod pre odklad a následnej aj zastavenie exekúcie.

58. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).